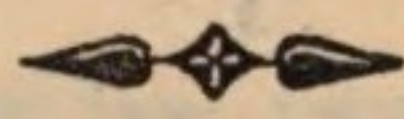

शङ्करं गच्छ भगवन् जन्मान्तरगुरुं तव ।
 स एव तुभ्यं कवचं दास्यत्येव न संशयः ॥ २८ ॥
 त्वत्प्राक्तनेन विप्रेन्द्र सत्त्वरेण शुभेन च ।
 ध्रुवं प्राप्स्यसि त्वं वत्स कवचं तत् सुदुर्लभं ॥ २९ ॥
 कुमार गच्छ वैकुण्ठं स्वगुरुं पश्य सत्वरं ।
 नारायणश्च कवचं तुभ्यं दास्यति निश्चितं ॥ ३० ॥
 सनत्कुमारो भगवान् गत्वा वैकुण्ठमीप्सितं ।
 संप्राप्य कवचं वत्स कवचं तत् सुदुर्लभं ॥ ३१ ॥
 आज्ञया ब्रह्मणश्चापि नारदो गन्तुमुद्यतः ।
 ब्रह्मा ययौ ब्रह्मलोकं जन्ममृत्युजरापहं^{१०} ॥ ३२ ॥
 इति श्रीनारदपञ्चरात्रे ज्ञानान्वितसारे प्रथमैकरात्रे पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

षष्ठोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच ॥

सनत्कुमारो वैकुण्ठं ब्रह्मलोकञ्च ब्रह्मणि ।
 गते ब्रह्मन् किं चकार भगवान्नारदो मुनिः ॥ १ ॥

व्यास उवाच ॥

मुनिस्तयोश्च गतयोः स कुरोद सरित्तटे ।
 इतस्ततश्च बभ्राम मद्वियोगशुचास्पदः ॥ २ ॥